

90 etiam aduocatos huius ciuitatis vidi imploratum re-
medium illius l.

75 Ulterius† circa intellectum illius l. est aduerendū, quod in pœnas illius l. non incidit filius, vel alius heres in testamento scriptus, qui propria auctoritate intrat bona iacentia, quia id impune potest facere, ut in l. 2. ad finem, titul. 7. libro. 3. fori, tradunt scribentes in l. s. Codic. de edit. Dux Adrian. tollend. imo si tempore mortis parris vnu filius est absens, & reuersus inueniat fratrem possidere, poterit ipse propria auctoritate ingredi possessionem ut in l. 8. tit. de las herencias, l. 3. fori, quam late commentatus est, & declarat Roderic. Suar. cuius commentator communiter nunc habentur & sunt post suas repetitiones.

76 Ex quibus † ipse infero in practica, quod si filius post mortem patris propria auctoritate ingressus bonorum paternorum possessionem, & in ea est vel remansit in ea post mortem patris, & ea vritur sine contradictione, tunc iam videtur eam possessionem post mortem patris apprehendisse, quādquidem est in ea, & ea vritur, & per cōsequens licet nō fuerit trāmis-
sa præd. possessio in eum per defunctum, neq; in filii
fuerit continua ipso iure sine apprehensione, ut supra late conclusū est cum communī opinione, tamen
hoc casu, quando filius remansit in possessione bono-
rum per mortem patris, & ea vritur, non est necessaria
noua apprehensio, eti filius non remanserit in pos-
sessione, poterit eam ingredi propria auctoritate per
dictas leges fori: neq; opus erit petere & intentare re-
medium d. l. s. meq; d. l. Sorie; Quādquidē filius est iam
in possessione, nū quando non posset eam ingredi si-
ne contradictione & rixa, quia tunc consultius est,
quod filius præd. remedia coram iudice intentet &
proponat qui index statim sine dilatione, sed brevi-
ter & summarie habita informatione filiationis &
bonorū defuncti, mittet filium in possessionem bono-
rum patris sui pro indiuisi cura aliis fratribus,
iuxta dicta iura, & ita fit quotidie, & fieri vidi sāpissi-
me. Omitto tunc declarare, quid faciendum est, quan-
do est legitimus contradictor, de quo in d. l. s. & in d. t.
partie, quia non est nostra materia, sed d. l. s. f.

77 Ultimo, † pro complemento huius quæstionis de
possessione bonorum defuncti, addendum est verbum
satis singulare & notandum in praxi, quod d. l. cum
heredes, in princ. & omnia supradicta, dum dicunt, re-
quiri in naturali eam apprehensionē possessionem per her-
edem fieri debere, limitatur, præterquam si defunctus
possidebat animo suo, & corpore alieno, puta per col-
oniu, quia si colonus defuncto domino, cuius nomine
possidet, continuet in possessione nomine heredis,
bene transfertur per hoc in heredem possesso, ab-
que alio actu apprehensionis, per id, quod dicunt
Doctores, & præcipue Alex. in l. qui vniuersal. §. quod
per colonum ff. de acqu. poss. sequitur Matth. de Afllet.
dec. Neapol. 167. nu. 5. & 6. dicens, ita fuisse votatum &
sententiatum in Consilio Neapolitano.

78 Secundo, † principaliter ex supradicta cōtinuatio-
ne dominii nostri tex. & d. l. s. sui, & d. l. in suis, infert eleganter gl. in l. nihil, in gl. 1. C. de vscap. pro hered. quod
cū filii sui dicātur in vita patris domini, & post mor-
tem patris continuetur in eos dominum, non poter-
unt vscapere titulo pro herede, & hoc secundo loco
probat gl. illa per text. in d. l. nihil, vbi lex dicit: Nihil
pro herede posse vscapi, nisi heredibus existentib. magis ob-
tinuit, qui text. apertus videtur. Tertio, pro eadem opiniōne allegat gl. ex. in l. 2. §. fi. ff. pro hered. de qua l.
dudu mentionem fecimus, vbi probat tex. ille, quod
cum possesso rerum donatarum à parte filio naturali
sit penes ipsum filium, nō poterit eas res vscapere, &
herede, si a parte heres instituatur, à parte cohereditis:

atque ita per hac iurz supradicta est cōmuni opinio
& receptissima secundum Arias Pinel. vbi supra, nu. 38.
qui quam plurimos Doctores refert, & late agit de e-
ius rei veritate, & ideo ipse non multum infistam, sed
breuiter, quę magis ad huius rei cognitionem & ve-
ritatem attinere videantur, attingam, quia est locus
hic materiæ, cetera doctissimo Pinello relata, vlt-
ra quem eandem opinionem dicit communem plu-
res referens Anton. Gom. 1. tom. c. 9. n. 18. vers. 4. infero,
qui etiam est videndum.

Et huius communis opinionis rationem assignavit
Paul. de Castr. in dist. 1. in suis, n. 5. per text. ibi, quam i-
bi sequitur Ias. n. 1. scilicet, quia filius succedendo pa-
tri, non dicitur habere de nouo aliquam caussam ac-
quirendi dominium, sed cōtinuat, quod prius habe-
bat, extraneus autem heres habet caussam acquiren-
di dominium, quod prius non habebat, & ista caussa
vocatur titulus, qui adest in persona heredis, licet de-
ficeret in persona defuncti.

Sed est aduerendam, quod Antonius Gom. 1. tom.
c. 9. n. 20. existimat, quod licet iure Ciuli filius suus
non possit vscapere pro herede, de iure tamen præ-
torio bene poterit, ut ibi ipse fundat, sed idem auctor
immemor sui in dist. 1. tom. cap. 9. nu. 19. column. 2. in fin. &
column. 2. column. 3. in fin. & column. sequenti, tenet contra-
rium.

Et retenta supra dicta communis opinione, quod
filius suus nō possit vscapere pro herede, eam limi-
tat subtler quidē, & suo solo ingenio Bald. in Ru-
brica extra de prescript. n. 15. scilicet, quando filius nol-
let succedere ex primo capite unde liberi, sed ex se-
cundo, vel tertio tanquam agnatus, vel cognatus. Nam fi-
lius sui in iure triplex caput habent ad succedendum,
caput unde liberi, unde agnati, unde cognati, ita vt
exclusi uno capite tempore, vel repudiatione, alio se-
quēti admittantur, tex. est de hoc in l. 5. sed videndum,
ff. de success. edit. de cuius tex. intellectu latissime agit
Antonius Gomez dist. 1. tom. c. 9. nu. 29. & Doctor Anto-
ninus de Meneses in l. 3. num. 38. & sequentibus, C. de iur. &
fact. ignor. quia isto casu inquit Bald. filius succedens
vno ex his duobus posterioribus capitibus, bene po-
terit vscapere pro herede. Quam Baldi opinione &
limitationem sequuntur plures relati per Arias Pi-
nell, vbi 5. n. 4. & vltre eum sequitur Alex. in l. 1. num.
17. qui admitt. vbi illam sequitur Ias. n. 15. & Ias. n.
7. gneu. n. 33. Decius in 2. lectura, n. 90. dicens verissimum
dicit Bald. & ibi Vbertin. Zucard. n. 14. Sap. 68. &
dicit communem ibi Iacob. de Nigris nu. 8. sequitur
etiam Ias. in Rubrica ff. de acqu. heredit. n. 8. & Antonius
Gomez hos non referens, sed alios 1. tom. c. 3. n. 20. trans-
fit simpliciter cum Bald. & Alexand. Roderic. Suarez
in dist. 1. 8. fori, titul. de las herencias, num. 56. folio 45. Hæc
sunt, quæ communiter à Doctoribus recepta tradun-
tut.

Nunc vero in punto iuri, si quis voluerit tenere
contra communem opinionem gl. supradictæ, sciat
efficacissima & vrgentia fundamenta pro contraria
parte esse, scilicet, quod filius suus non minus quam
extraneus, imo magis vscapiat rem hereditariā titu-
lo pro herede & sic rem alienam, quam testator habe-
bat in bonis suis tempore mortis. Primo per iura s.
allegata pro communi, quæ nūc cōtra eā retrorqueo,
scilicet, nostrum text. & dist. 9. sui. & l. in suis. Nam dum
probant, filios quasi dominos esse, & in eos mortuo
patre continuari dominū, id plane est, eos magis he-
redes facere, nō autem eis aliquid admere, quod ex-
traneis & cōcedatur, nam sūtas prodesse potest, non
vero nocere, iuxta communem resolutionem Docto-
rum per text. ibi in l. si filius qui patri ff. de vulgari, &
p. v. p. v. ynde succedit regula vulgari, ut, quod sauro, &c.
Secun-

Repetit, text. in §. Sui, de Hered. qualit. & different.

81 ira in proposito hoc voluit d. l. nihil, vt existentibus
suis hereditib. nemo alius possit vscapere pro herede.
Pote & vltre omnes alii nouus intellectus ad ilium 84
tex. assignari non minus elegans, vt tex. ille hoc tan-
tum vel it & dubitet, habito pro constati, quod filius
suis possit vscapere pro herede, juxta supradictam
veriorem sententiam: An existentia sui hereditis sola sine
immixtione sufficiat ad hoc, quod filius suis vscapere possit?
Et responder text. quod non, his verbis: Nihil pro be-
rede vscapi potest, suis hereditibus existentibus ad eis, exis-
tentia sui hereditis non sufficit ad vscapendum. ¶ Sicut ¶ 85
etiam videmus, quod sola existentia sui hereditis non
est sufficiens sine immixtione ad inducendam confu-
sionem actionum, quę inducitur in extraneis aditio-
ne hereditati, l. debitori, C. de factis, l. cum secundum, C.
de factis commissis, cum familiis, & hanc opinionem de con-
fusione voluit gl. in l. Frater à Fratre, in verbo, post mor-
tem, ff. de condicione, indebit, testantur communem ibi
Socin. col. 1. Ias. 4. Corras. 10.

Quantum vero attinet ad opinionem Baldi existi-
mantis communem sententiam limitari, quoties fi-
lius succederet ex z. vel 3. capite, quia tunc non suc-
cedit vi suis, illa est in dubitabilis & non necessaria,
quia etiam sit suis, secundum veriorem sententiam,
poterit vscapere. ¶ Sed in eo fallitur Bald. dum te-
nit, filium succedentem tanquam agnatum vel co-
gnatum, non habere iura suitatis, atq; proinde si ve-
ra esset communis, nullas eo casu sibi reliquias suita-
tis, superesse, ob quas impeditur vscapio. Nam
contra id est text. expressus in l. de bonis, in princ. ff. de
Caron. edit. vbi probat text. quod etiam filius suc-
cedat ex inferioribus capitibus, & petat bonorum
possessionem, qua legitimū vocantur, est suis. Si ergo
suis esset causa prohibendę vscapionis, ita prohibe-
retur vscapere hoc casu, cum habeat suitatem, si-
cūt quando succedit ex primo capite tanquam filii,
& ita error est in hoc, & assumptum ratioque Bald.
sunt falsa, licet rei veritate atq; dictum suum pro-
cedat. Solum restat quod text. in d. l. de bonis, videtur
potius probare torum contrarium ejus, quod dixi-
mus: nam dicit: Quoniam sui non sunt. Sed respondeo,
quod est corruptus text. ille, & communiter in alijs co-
dicibus desit, non, & ita est in pandecta Florentina,
sine, non, hocque magis convenit sensui text. illius, &
constat præterea ex omnib. Doctoribus eum text. al-
legantibus, & etiam ex his, qui sustinent dictū Bald.
Nam allegant text. illum in hunc sensum, & ita per
illum text. contra Bald. tenent Ias. in d. l. in suis, n. 8. di-
cens, quod totus mundus non respondebit illi text.
pro Bald. reprobant etiam Curt. Iun. in l. n. 7. C. qui
admit. & Arias Pinell. vbi sup. nu. 4. & alij relati per
Ant. Gom. vbi sup. nu. 18. qui in hoc articulo non fir-
mat pedes.

Vltreius, & tertio principaliter ex hoc text. & si 87
milibus supra allegatis inferunt singulariter, quod si
lege vel statuto caueatur, quod de qualibet hereditate,
qua alij obuenierit, soluat gabella, debet in-
telligi in herede extraneo, non vero in herede suo,
qua propter hereditate patris sibi delatam ex testa-
mento, vel ab intestato, non tenetur soluere aliquam
gabellam: quia non dicitur nouam hereditatem ac-
quirere, sed potius dominium bonorum in eo conti-
nuari. Ita tenent Angel. Imol. Ias. & hos referens Ant.
Gom. 1. tom. c. 9. n. 18. in princ. & idem in l. 4. Taur. nu. 55.
ad si, vltre quem teneat idem Ang. in presenti, n. 7. in fin-
aliis. verb. quod eadem ratione procedet in quacun-
que collecta vel tributo per statuum impositis here-
ditati obuentur alicui.

Vltreius, & quarto hinc infert eleganter Bart. ra-
tionem quare testamentum, in quo filius in potesta-
tione

te est præteritus, sit ipso jure nullum juxta text. in l. inter cetera, ff. de liber. & posth. & in l. cum apud, ff. eodem, text. in l. ff. de iniust. rupt. & in princ. suprad e exheredit. lib. Nam cum dominus bonorum paternorum necessario per legem in filium continuetur, non potest pater alium heredem & dominum facere, nisi prius priuet filium tali dominio, quia alias videretur testari de reb. alienis, & duos heredes in solidum facere, & sic duos dominos ejusdem rei, quod est cõtra ius: ita Bart. in d. l. in suis, nu. 7. idem Bart. in repet. l. pater filium, nu. 8. & in lectura, n. 2. ff. de inoff. testam. quam esse communem testatur Ant. Gom. d. nu. 18. & sic inquit Bart. vbi supra, cum hæc ratio cesseret in matre, & in ascendentibus ex linea materna, quia dominum bonorum ipsorum non continuatur in descendentes ex defectu suitatis, non est necessaria in eis exhereditatio, sed præterea pro exhereditatione habetur, ut sunt iura vulgaria. Sed rationem hanc Bart. & communem late reprobat Paul. de Castr. in d. l. in suis, nu. 6. & 7. & latius idem in repet. l. ff. filii, qui in potestate, nu. 1. ff. de liber. & posth pluribus fundamentis, & inquit Ias. in d. l. in suis, num. 43. quod eam omnes alij ibi indifferenter reprobant, & quod communiter reprobatur, & idem Ias. in d. l. inter cetera, num. 11. vbi transit cum reprobatione.

Primo, quia filius in vita patris non habet dominium rerum suarum, sed solum imaginarie est dominus habitu, & non actu, vt probat d. l. in suis, quia viuo patre nullum jus habet in eius bonis, l. 1. ff. impuberi, ff. de collat. bonor. ibi. Præ natura enim hæc est species, &c. & l. 2. S. interdum, ff. de vulg. & pupil. S. igitur pater alterum instituit, videri potius impedit acquisitionem fiendam in filium, quam cum priuare, quod facilius fieri potest argum. l. patre furioso, ff. de his, qui sunt sui, vel alien. iur. item, quia si prædict. ratio communis esset vera, sequeretur ea attenta, cum dominium omnium bonorum continuetur in filium, oportere, si pater relinquit legitimam tantum filio, eum exhereditare in reliquo, quod tamen est falsum, ut in l. Papinianus, §. quoniam autem quartam, ff. de inoff. testam. Quinimo si non totam quarum pater filio relinquebat olim, testamentum non erat nullum, sed agebatur querela, hodie per ius agendi ad supplementū, vt probat tex. cum sua materia in l. omnimodo, C. de inoff. testam. item, quia si considerationem supradictam per Bartol. iur. habuissent, non constituerent differētiam inter præteritiones masculorum & feminarum, cum in vros, que continuetur dominium: & tamē olim siebat hæc differentia, ut in l. maximum vitium, C. de lib. præ. vel exheredit. item etiam & postremo, quia si communis ratio esset vera, sequeretur, quod si in hereditate nulla essent bona, præterito filij non redderet testamentū nullum, quod est falsum, argumento text. in l. liberius, qui soluendo, ff. de bon. libert. vbi probatur, quod præterito patrono à liberto, qui non erat soluendo, competit bonorum possesso cōtra tabulas aduersus scriptos heredes, & reddit text. rationem, quia multi causas euenerunt postulam, quibus expediat patrono petere bonorum possessionem, alios, quamvis ari alieni magnitudo, quam libertus reliquit, facultates patrimonij ejus excedat, velut si predia sint aliqua ex bonis liberti, in quib. majorum patroni sepulcta sunt, &c. Ergo ita in proposito dicendum est: de quo interesse rerum majorum est text. ordinarius in l. si in emptione, ff. de minorib. vbi est in materia.

Et ideo idem Paul. de Castr. in repet. l. ff. filii, qui in potestate, n. 6. ponit suam rationem, quare testamentū, in quo filius in potestate est præteritus, sit ipso jure nullum. Et inquit ipse, quod pater prætereundo filium, duplicitate peccat: Primo contra officium pietatis & naturæ: Nam hereditas patris est debita filio jure sanguinis & naturæ, l. scripto ff. vnd. lib. & in l. ff. C. de codicil. l. cum ratio, ff. de bon. damn. item, peccat veniendo contra solemnitatem juris: Nam inter cetera, quæ ad testamenti solemnitatem requiruntur, est, curare de filiis instituendis, vel exhereditandis, ut in d. l. inter cetera, cum similib. Vnde infertur primo secundū Paulū, quod cum remittitur solemnitas hæc cœtilis in testamento prætereundo filium, non facit testamentum nullum, prout est in milite, l. sicut certi, C. de testam. milit. Secundo infertur, quod cum in relictis ad pias causas, remittatur juris posteriori solemnitas & stet in terminis mere iuri gentium, præteriti filij, non redet testamentum nullum, dum tamen, ne pater contra officium pietatis testetur, aliquid saltē jure legati filio relinquit: aliter enim Ecclesia talē institutionem nō recipieret, quia qui filium exhereditare vult, Ecclesiam autem instituere, alium querat pro consilio, quam Augustinum, ut in c. f. n. 17. quest. 4. gl. in l. Papinianus, §. Imperator, ff. de inoff. testam. At vero mater, inquit Paulus, prætereundo filium, testatur contra officium paternum tantum, quia talis solemnitas de jure ciuilis non requiritur in testamento matris, quia magis debita est hereditas patris filio, quam matris: quia pater est principium generationis, præbet enim materiam, mater formam, & prior est materia, quam forma, & ibi latius ipse Paulus philosophatur: & hæc rationem Paul. de Castr. in summa, quare testamentū, in quo filius in potestate est præteritus, sit nullum, dicit communem in effectu Ias. in d. l. in suis, nu. 41. Sed aduerte, quod secundum Philosophos, in generatione mulier præbet materiam, & pater formam, vt tradit Boer. dec. 24, nu. 7. & præterea ita audiui à quodam Philosopho, & ita Paulus in hoc fallitur.

Eccce igitur in re hac duas rationes communes, unusquisque sequatur, quam maluerit, & quæ sibi virius videtur, mihi vero posterior verior videtur, si autem prima placuerit aliqui, sciat, eam ab impugnationibus Pauli defendi per Ias. in d. l. ff. filii, qui in potestate, n. 16. & 17. post Alex. quem refert, & eundem Ias. latius in d. l. suis, n. 41. & sequentib. qui dicit d. n. 41. quod illa prima ratio Bar. est de mente & visceribus illius l. fundamentalis & tenenda: ratio autem Pauli persuasiva, licet idem Ias. in d. l. inter cetera, nu. 11. transcat cum communī reprobatione Bart.

Vterius & quanto principaliter ex regula nostri 89 text. & similium inrū eleganter gloss in authen. de cōtrient. & semiss. §. 1. verb. debuum, collat. 3. quod legitima non tantum est debita filii in vita patris, sed etiam filius dicitur dominus patre viuente: idem etiam tenet gl. in auth. de heredit. & Falc. in §. si quis autem non impletis, verb. anferr. collat. sed hæc gl. falsæ sunt: Nam immo legitima non est debita filii in vita patris, sed quasi debita, & ipsi, patre viuente, non dicitur dominus, sed quasi dominus, vt clare constat ex his iuribus, quæ per dictiōnem, Quasi, & Quodammodo, loquuntur, & præterea est text. expellus & optimus in l. ff. §. pen. C. de curat. furioso, ibi. Que quasi debita ad posteritatem suam deuoluitur: ad idem est text. in l. vnic. ibi. Tanguam debita, C. de his qui ant. apert. tab. & ita gl. illas testatur magis communiter reprobari, D. Antonius de Meneses in l. 3. n. 31. ad ff. C. de iur. & fact. ignor. post 1mol. Cæpol. & Ias. quis refert, & testatur communiter reprobari Paulus de Montepico in l. in quartam, n. 56 ff. ad l. Falcid. & Joan. Oros. in l. non impossibile, nu. 22. ff. de patl. & ita in specie per supradicta iura, quod legitima filii in vita patris non sit debita, sed quasi debita, tenet gl. ordinaria, & quæ communiter allegari solet in d. l., C. de iur. & fact. ignor. in verb. nullis rationib. quam ibi, pluribus relat, testatur esse communiter approbatam dominus

Reperit. text. in §. Sui, de Hered. qualit. & differ.

83

dominus meus num. 32. & sequitur gl. illam Bart. in rep. l. ff. arregeator, nu. 14 ff. de adopt. vbi Iean. Orosc. num. 129. testatur communem.

90 Ex quibus t̄ omnibus infertur optime, quod cum filius non sit vere dominus in vita patris, neque ei sit debita legitima, si delinquit filius, nō tenebitur pater legitimam suam soluere pro condemnatione delicti ipsius filii, quia pater adhuc nihil debet, & prematura est species, &c. ita tener Bart. per tex. ibi, in l. 1. §. ff. impuberi, ver. scilicet, ultimo iste tex. ff. de collatione bon. cuius opinionem plures referens testatur esse communiter approbatam dominus meus in d. l. nu. 13. qui existimat, grauiter errare Martinum Laudensem tenetē contrarium in filio commitente crimen Læsa Maiestatis: eandem etiam opinionem testatur communiter approbatam Mench. de success. creat. §. 10. nu. 285. ver. scilicet, fallit, & sequitur Couar. alios allegans lib. 2. var. resol. c. 8. num. 7. col. 2. illius numeri, & sequitur etiam Ias. in l. 1. n. 3. ff. ne quis cum, qui in ius voc. est, vi. exim.

91 Quæ tamen t̄ communis opinio limitari debet, nisi statuto caueatur, vt pater teneatur soluere condemnationem pro filio, quia tunc tenetur, ita gloss in Rubrica, C. de decre. decr. lib. 10. cuius opinionem plures referens sequitur & testatur communem contra Bal. qui dicebat non valere huiusmodi statutum, dominus meus vbi supra num. 34. & gloss. illius opinionem testatur esse magis communiter approbatam & laudatam loan. Orosc. in d. l. non impossibile, nu. 22. vbi alios refert, & testatur communiter approbatam plures etiam referens Mench. vbi supra nu. 286. ultra quos testatur communiter app. ob. plures referens Pet. Duen. in Reg. 50. nu. 2. vbi late agit, cuius temporis ratio habet debeat quoad estimationem legitimæ.

92 Quod t̄ statutum licet valeat, intelligi tamen debet de pœna pecuniaria, secus vero de corporali, quia huiusmodi statutum obligans patrem ad pœnam corporis, non valeret secundum Iean. Orosc. vbi supra, & testatur communem plures referens dominus meus vbi supra, qui etiam alia dicit in proposito, scilicet, quod posset quidem statutum obligare patrem pecuniarii ultra legitimam, & quod tale statutum est intelligendum de filiis legitimis tantum, vel de naturalibus tantum.

93 Sed vñā est, quod in proposito scitum dignissimum censeo; Quod si pater, licet non teneatur, solvit tamen ex voluntate & condemnationem pro filio, an postea filius conferre teneatur post mortem patris alio fratribus, quod pro suo delicto pater communis soluit? Elegans est profecto & practicabilis quæstio, quam vidi iam ex facto semel agitari, & in hoc Bartol. in l. Stybus, n. 2. ad fin. ff. de pecul. legat. ponit elegantem distinctionem scilicet, quod aut pater solvit ex necessitate, quia fideiussit pro filio, & tunc computabitur in partem legitimam ipsius filii, & sic cōferre tenerur, per iura, quæ ibi allegat. Aut soluit non ex necessitate, sed voluntarie, quia pro eo non fideiussit, neque per statutum ciuitatis cogebatur; quæ est nostra quæstio, & tunc inquit Bart. pater videatur causa pietatis concedere, nec à filio poterit repeti, neque teneatur conferre, argumento l. 1. C. de negot. gest. nisi filius haberet peculiū, & pater esset eius legitimus administrator, quia tunc in dubio videtur administratio nomine soluere: cuius Barto. opinionem in hoc sequuntur Bald. in authent. ex testamento, num. 13. C. de collat. & ibi Roman. num. 19. dicit communem Alexan. in l. in quartam, nu. 23. ff. ad l. Falcid. sequitur simpliciter Paulus de Montepico, ibi, nu. 286. Hanc etiam dicit magis communem, & sequitur Anton. Gom. in l. 29. Taur. num. 20. quæ opinio in Regno Portugal. approbata est lib. 4. ordin. §. 77. num. 6. inc. nem. menos, & ita est tenendum, licet contrariam opinionem, immo quod impune-

tur in legitima filii, teneat & dicat communem Fabianus in authenticâ nouissima, nu. 106. C. de ineffic. testam. & eam dicat veriorem Rip. in d. l. in quartam, n. 185. vbi refert Fabian, vbi supra, dicentem esse communem: sequitur hos duos referens Petr. Duen. in regul. 22. l. mit. 4. easdem secundas communes opiniones, earumque auctores refert, hanc secundam opinionem late probans Mench. de success. creat. §. 10. nu. 220. & seqq. quam etiā nouissima sequitur Ayora in tract. de partis, 2. p. 9. 17. per totā, quando pater soluit magnam quantitatem pro condemnatione filii, vel protestatus est, aut aliter ex ea voluntate confiterit, quod in legitimam imputetur: secus si sit parua quantitas, & n. 44. idem probat in eo, quod pater expendit pro obtinenda remissionem à parte in fauorem filii delinquentis. Sed prima opinio est tenenda in iudicando & consulendo, & ita iam ipse ex facto consultus respondi non semet. Quod ipse saluo meliori iudicio limitarem eo causa, quo pater prius fecisset meliorationem tertij, & quinti bonorum suorum in alterum filium, vel nepotem irreducibiliter, illis modis, quos infert, l. 17. & l. 4. 4. Taur. bodie l. 1. titul. 6. & l. 4. titul. 7. lib. 5. Nona Recopilatio. Nam tunc cum pater non possit facere duas donationes tertij & quinti metam excedentes, & non posset illo modo præjudicare filii in plus quā in uno tertio & quinto, ut in l. 28. Taur. bodie l. 1. titul. 6. & in aliis Regis legib. probatur huiusmodi filius defunctus tenetur conferre condemnationem, quam pro eo soluit pater, etiā volens, & hoc casu poterit saluari secunda communis opinio supradicta: hac vero melioratione non facta, non tenebitur conferre condemnationem tanquam sibi donata, sed imputabitur in tertium & quintum, in quibus eum poterat pater meliorare, & si excedat, excessus computabitur in legitimam, ut in l. 26. Taur. bodie l. 1. o. d. tit. 6. Si vero pater prius fecerat præ meliorationem revocabiliter, existimando quidē satis videri revocatā pro quantitate condictionis, quā voluntarie soluit pro hoc filio delinquentē, & hæc quantitas condictionis soluta, & melioratio prius facta, reducentur ad vñū tertium & quintum bonorum patris, & in amplius non valebit melioratio, quam reliquum fācere, demā condictione ex tertio & quinto, argum. d. l. 28. Taur. que bodie est d. l. 12.

Erit tamen t̄ non incongruū videtur iam, quod pater non teneatur soluere condemnationem pro delicto filii, utrum conficitur & publicat bonis filii, conficitur conficitur legitimam sibi quasi debita in vita patris, cum pater tempore sententiā vineret, ita ut post eius mortem sibi possit capere præd. legitimam ex condictione facta in vita patris? In quo dicendum est, quod non, ex omnib. suprad. quia tempore delicti & sententiā filius nihil habebat, neq; eius pater pro eo tenebatur. Itē & secundo, quia confiscatio ad bona futura non extēditur, vt reoluit Ant. Gom. 3. tom. c. si. n. 1. & in specie in quæstione nostra hæc opinio tenet Couar. post tres Dd. quos refert lib. 2. var. resol. c. 8. n. 7. col. 2. illius n. Vnde infertur, per operam dixisse Martin. Lauden. in tract. de crim. l. s. mare. quod filius cōmittēs criminis Læsa Maiest. amittit legitimam sibi obvēturam in bonis patris, & ita inuenio, q. eum reprobatur dominus meus in d. l. nu. 33. & 34. & de iur. & fact. ignor. & q. cōfiscatio non extendatur ad bona futura, nec fiscus, & tunc in dubio videtur administratio nomine soluere: cuius Barto. opinionem in hoc sequuntur Bald. in authent. ex testamento, num. 13. C. de collat. & ibi Roman. num. 19. dicit communem Alexan. in l. in quartam, nu. 23. ff. ad l. Falcid. sequitur simpliciter Paulus de Montepico, ibi, nu. 286. Hanc etiam dicit magis communem, & sequitur Anton. Gom. in l. 29. Taur. num. 20. quæ opinio in Regno Portugal. approbata est lib. 4. ordin. §. 77. num. 6. inc. nem. menos, & ita est tenendum, licet contrariam opinionem, immo quod impune-

re, vel non obstante præd. repudiatione possit fieri exequitur. Sed t̄ An in prauidicium iniurianti offensi, & iuri sibi competenti per sententiam condicatoriam, transaliam in rem iudicant aduersus delinquentem, latam ob delictū, possit filius habere litetam matris sibi posita de latam repudiare, vel non obstante præd. repudiatione possit fieri exequitur.